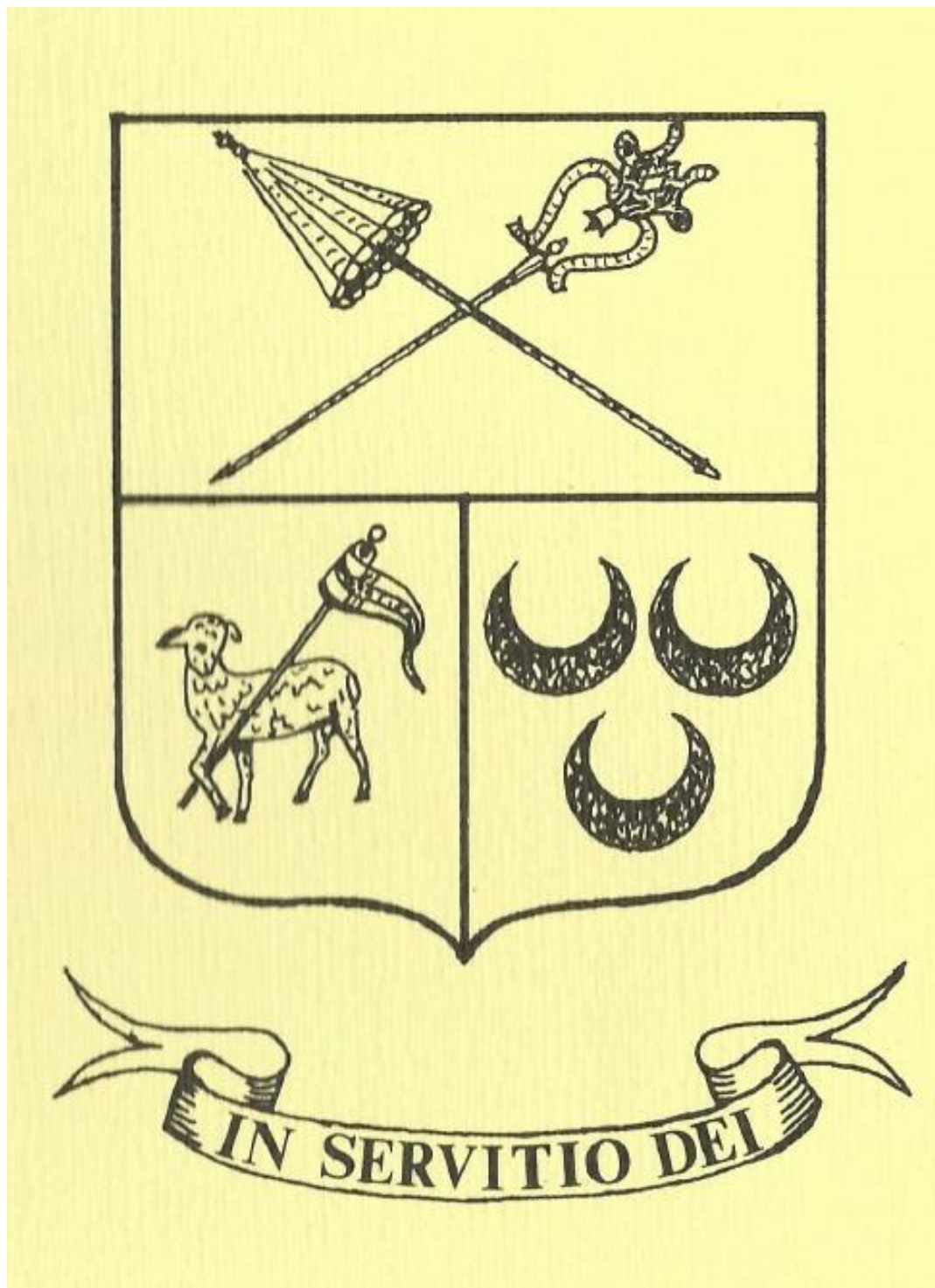

**DE WEG VAN ONZE HEER JEZUS CHRISTUS
HOE HIJ HEEFT GELEefd IN DIENSTBAARHEID JEGENS GOD**

uitgebeeld door Niel Steenbergen op tien stenen medaillons
in de Basiliek Sint-Jan te Oosterhout (NB)
met begeleidende gedachten ter overweging door een monnik van de St.-Paulusabdij

De engel: „Verheug U ... vrees niet"! Maria: „Mij geschiede naar uw woord".

(Lk. 1,28.29.38)

„Alwat U van mij wilt is mij welkom". Zo geeft Maria zich gewonnen aan wat haar gevraagd wordt namens God. De engel voorzegt haar een grote en hoge bestemming. Maar zij kan zichzelf niet anders zien dan als een kleine onder- geschikte:

IN DIENSTBAARHEID AAN GOD.

Deze bereidheid maakt Maria gelukkig met wat zij ontvangt. Maar zij is in onzekerheid over wat zal komen. Zo wordt zij de gelukkigste moeder, moeder van Jezus, moeder van God. En ook is zij in staat met Hem de weg te gaan van Bethlehem naar Golgota, van Kerstmis naar Pasen, en verder ... met ons tot aan de komst van Zijn Rijk

*"Kom, laten we naar Bethlehem gaan om te zien wat er gebeurd is
en wat de Heer ons heeft bekend gemaakt". (Lk. 2,15)*

Het kindje in de windselen, de os en de ezel, de ster, de herders en wat schaapjes. Wat is er gebeurd? Niemand kan het zeggen. Maar wel staan de oude Schriften er al vol van. En er staat hier een ster aan de hemel.

De sprakeloze dieren vertolken de profetenstem van Jesaia. Heeft die niet gezien in de verre toekomst dat zij getuigen zullen zijn van een herstelde wereld?

De herders, zij begrijpen het niet, even argeloos onwetend als hun vee. Wel wordt hun aandacht gevestigd op de ster. Is het door de heldere oogjes van het kind?

Want het kindje spreekt al: Woord van God, Lam van God, Goede Herder, Licht voor de wereld, Dienaar van de Allerhoogste, God-met-ons, Emmanuel: Jezus ... „Ik ben er voor jou".

*Wie is de grootste: die aanligt of die bedient ? Niet hij die aanligt ?
Welnu, ik ben onder u als degene die bedient". (Lk. 22,27)*

Als in de oudheid aan gasten de voetwassing werd aangeboden vóór de maaltijd, was dit een eerbewijs van de gastheer. Hij deed dat nooit zelf. Daar waren ondergeschikten mee belast.

Jezus stond erop dit wel zelf te doen. We zien Hem hier staan voor de zittende Petrus, die het zich niet zomaar laat welgevalen.

Maar vóór de aanvang van het Laatste Avondmaal moesten de Apostelen deze les van Jezus aannemen. Voortaan zou de eerste de laatste zijn van allen die volgen. Daar staat en valt alles mee wat de Heer aan de zijnen wil vragen.

„Gij zijt dus toch koning?" „Ja, koning ben Ik':

(Joh. 18,37)

Jezus deinst er niet voor terug bespot te worden en veroordeeld voor de waarheid. Hij is en blijft koning, en tegelijk een arme machteloze, een uitgestotene die door al zijn vrienden in het uur van gevaar aan zijn lot is overgelaten.

Hoe fier reageert Hij, in het volle bewustzijn van zijn grootheid, en hoe onverschrokken zet Hij door, trouw aan zijn boodschap van verlossende waarheid.

Zijn koningschap zal blijken dienst te zijn. Niet door geweld, maar met weerloze liefde zal Hij alle mensen kunnen onderwerpen aan zijn wil.

„Zelf zijn kruis dragend, trok Jezus de stad uit ..

..”(Joh. 19,17)

Het is alsof Jezus haast heeft Toch ziet Hij in het voorbijgaan de treurende vrouw en laat haar een beeld van zijn gelaatsuitdrukking na dat nooit zal verdwijnen.

De dreigende beul achter Hem en vóór Hem de helpende vriendenhand, zij worden beiden als met Hem aan het kruis verbonden.

Wil Hij niet voor vriend en vijand Redder, dat is Jezus, zijn, en allen vangen onder de vleugelen van zijn bezorgdheid?

Zijn dienst is meer dan vriendendienst.

Niemand ontkomt aan de veroverende voortgang van zijn zegetocht.

„Weg, weg met Hem! Kruisig Hem!”

(Joh. 19,15)

Jezus verzet zich niet Hij laat zich aan het kruis vastmaken. Zo is Hij het Lam Gods, door Sint Jan de Doper al erkend bij zijn doop in de Jordaan.

De beulen hebben een gemakkelijke prooi aan Hem.

Nu gaat het kruis Hem dragen. Hij zal eraan sterven. Zijn idealisme van dienende liefde, van offerende dienstbaarheid loopt hier dood. Tenminste, dat schijnt zo.

Als Hij immers werkelijk de Zoon van God is en de Messias, voorspeld door de Profeten, zal Hij gered worden. En dan keren de rollen om. Hij zal heersen.

Maar Hij zal zich niet wreken, Hij zal niet heersen om zijn vijanden te vernietigen. In zijn kruis, aan zijn kruis is voor ons allen behoud.

„Gij behoeft niet bevreesd te zijn. Hij is verrezen van de doden“.

(Mt 28,5.7.)

De soldaten worden opgeschrikt uit de slaap, geslagen door angst, blind voor Jezus' verschijning. Maar wie Hem gevolgd hebben tijdens zijn leven, zij herkennen de Meester aan zijn vertrouwde gebaren.

Zegenend en vrede wensend toont Hij zich dezelfde, en toch, hoe anders dan in zijn ontrend lijden.

Dit is het beeld dat blijft Zo leeft Hij opnieuw verder met ons dit aardse leven. Zelf verheerlijkt, ongenaakbaar verheven, laat Hij zich zien als wij geloven in Hem. "Nog ben ik bij U".

"Mijn Heer en mijn God" (Joh. 20,28), heeft Thomas tot Hem geroepen. En de kracht van Thomas' geloof heeft hem Jezus doen volgen de weg van de dienende liefde, door de dood heen, tot het delen in Jezus' verrijzenis.

*"Hij werd ten aanschouwen van hen omhoog geheven en een wolk onttrok Hem aan hun ogen".
(Hand. 1,9)*

Met Maria de moeder van Jezus staan de elf apostelen als mee naar omhoog getrokken, hun ogen, hun hele gelaat, hun armen en uitgestoken handen, alles reikt opwaarts.

Wat gaat er om in hun hart? Is het angst omdat zij niet weten hoe nu verder zonder Hem? Is het vertwijfeling aan wat Hij beloofde? Zou Hij niet met hem blijven tot het einde? En nu verdwijnt Hij ...

Of mogen wij in de reikhalzende gestalten de intense begeerte zien om ook op te stijgen naar de Vader? Was dat immers niet de eigenlijke belofte van Jezus, dat zij met Hem zouden zijn?

De tien dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren, hoe kort ook, herhalen zich in het leven van ons als de Heer verdwenen is en toch ons heimwee naar Hem ons niet loslaat

Zo moeten wij verder onze weg voltooien in dienstbaarheid.

"Zij werden allen vervuld van de Heilige Geest".

(Hand. 2,4)

Dit is het beeld van Christus' gemeente, volledig vergaderd. En ieder deelt in de uitstraling van Gods Geest.

Is de figuur in het midden Maria, of is het symbolisch de weergave van de Kerk als Maagd en als Moeder? Waar de Moeder is, is de Zoon. En de Geest die levend maakt, doet het Woord als een licht opgaan in de harten.

Hier is de betekenis van de cirkel, die het tableau omlijst en waar- binnen alles gebeurt, ten volle verwerkelijkt Alles wordt één. En dit is een samenzijn zonder wanklank of scheuring.

De dienst van Jezus' leven en de leer van zijn Evangelie, zij blijken bevat als in één atoom: vuurkern en lichtbron: niet tot vernietiging maar tot opbouw van menszijn voor ieder en voor allen.

*“Toen zag ik ... een Lam staan ... _
En Hij nam het boek uit de rechterhand van Hem die op de troon is gezeten ... ”*

(Apok. 5,6 en 7)

De hemel is voor ons, mensen op aarde, een onvoorstelbare wereld. We kunnen er niet achter komen wat wij er zullen beleven, zoals een kind in de moederschoot geen weet kan hebben van wat het leven na de geboorte zal brengen. Toch heeft Jezus in zijn Evangelie ons er een tipje van onthuld, in beeldspraak, en hoe veelbelovend! Nu al is er een hemel.

Jezus zelf staat, met de merktekenen van zijn lijden, voor Gods troon. Met aandrang en vrijmoedig bemiddelt Hij bij de Vader om ons vrij te maken en ons daar bij Hem thuis te brengen. De twee bazuinerende engelen en de zeven geesten assisteren Hem.

Uit het boek met de zeven sloten worden Gods uitspraken geopenbaard.

Alles leidt tot de grote eindvoltooiing: heel de schepping te vergaderen rond de Drie-Ene God, Vader, Zoon en heilige Geest, in aanbidding en in nooit verzadigde uitwisseling van alwat edel en goed is, **IN SERVITIO DEI !**